

Ljubeznive hčerke Metke. Pa prišlo je viharno leto osemindesetdeseto. Betežnik je moral na vojsko zoper uporne Ogre. In takrat se je pričela njegova beda. Sovražnikova krogla mu je zdrobila desno nogo, da je ležal več mesecev v bolnišnici. In ko je zopet vstal, podali so mu bergljo, in z leseno nogo se je vrnil v domačo vas. Doma pa ga je čakala druga nesreča. Žena mu je umrla, — ostal je sam s triletno hčerko.

Kaj mu je bilo početi? Svojega malega posestva ni mogel obdelovati, s hčerko sta pa vendar potrebovala hrane in obleke. Nerad je odprodal najprej jedno, potem še drugo — zadnjo njivico, in tudi travnika ni mogel ohraniti. Pa kaj si je opomogel? Kdor vé, kako malo je vredno zemljišče in kako drago je vse o vojnem času, ne zmaje neverno z glavo, če zvé, da je moral Betežnik začeti — beračiti. Ej dobro nerad je



Jezus, Marija Magdal. in Marta. (Slikal A. Noak.)

potrkal prvič na ptuje duri, težko je prosil, težko, pa ni bilo drugače. Sčasoma pa se je privadil tudi temu, dan za dnem je obiral hiše in nabiral milodarov. Metko je izročal materi županji, kader ga ni bilo doma, na večer pa se je redno vračal v svojo kočjo ter prinašal hčerki za večerjo najboljše izprošene koščke. Ko je pa Metka že toliko izpodrastla, da je lahko pasla živino, ponudil jo je brž Resniku v službo.

„DOM in SVET“ 1894, št. 16.

„Veš, jaz sicer moram beračiti“, tako mu je govoril, „toda, če Bog dá in ljuba Mati Božja, moja hči pa ne bode. Prosim te, vzemi jo za pastirico; za jed bo že zaslužila in pa, da ji kako cunjjo napraviš, drugega ji ni treba dajati. Samo, da se takoj v mladosti navadi delati, pa bo dobro.“

Resnik se je ni branil. Saj je bil tudi on kot župan te misli, naj dobi dekletce veselje do dela, da ne bo kdaj soseski v nadlogo. Tako